

Arrest

nr. 73 652 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en hun kinderen X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 augustus 2010 dienen eerste verzoeker en tweede verzoekster, samen met hun kinderen een asielaanvraag in.

Op 16 februari 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 5 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 11.02.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

K, S (R.R.: ...)

Geboren te Bishkek op 02/01/1980

+ K S (R.R.: ...)

Geboren te Bishkek op 11/08/1978

En hun minderjarige kinderen:

+ K. Y. (R.R.: ...)

Geboren te Bishkek op 14/08/2001

+ K. S. (R.R.: ...)

Bij DVZ ook gekend als K. S.

Geboren te Bishkek op 25/09/2007

Nationaliteit: Kirgizstan (Rep.)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 3°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Betrokkenen maken in hun aanvraag 9ter een medisch getuigschrift over gedateerd op 28/01/2011. Dit medisch getuigschrift is echter niet opgesteld conform het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007; bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift.

De aanvraag werd ingediend op 11/02/2011, dus na de invoeging op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art.9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt.”

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of derde en vierde verzoeksters over de rechtens vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikken bij het indienen van hun beroep.

Niettegenstaande in ons rechtstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, moeder of voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu vermeldt de bestreden beslissing een onontvankelijkverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf in hoofde van eerste verzoeker en tweede verzoekster en hun kinderen. Het betreft dus

rechten die aan hun persoon verbonden zijn. Derde en vierde verzoeksters beschikken echter gezien hun leeftijd niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te dienen, met name respectievelijk 10 en 4 jaar oud. Zij dienen aldus vertegenwoordigd te worden door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat eerste verzoeker en tweede verzoekster optreden in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen dient bijgevolg vastgesteld te worden dat het beroep van derde en vierde verzoeksters onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Aangezien de betwiste beslissing zeggende dat de aanvraag niet ontvankelijk is wegens het motief dat de door Mevrouw K. ingediende medische certificaten de voorschriften van het standaard model niet respecteren (er is geen melding gemaakt van de ernst van de aandoening van de verzoekster) voorzien door het artikel 9ter, §1 van de Wet van 15.12.1980, en in de bijlage gepubliceerd per Koninklijk Arrest van 24.01.2011, het Koninklijk Besluit van 17.05.2007 wijzigend

Dat dit artikel 9ter, §1, alinea 4 van de Wet van 15 december 1980 schikt dat: "Hij overhandigt een medisch certificaat, van het type voorzien door het Koninklijk Besluit van 17.05.2007, dat per Arrest in de Ministerraad beraadslaagd werd.

Dit medisch certificaat duidt de ziekte aan, zijn graad van ernst en de nodig geachte behandeling.

Aangezien dat de vraag 9ter daarenboven vergezeld was van het type van medisch certificaat uitgeschreven door Dr. A. C. op 28.01.2011;

Dat dit document zonder betwisting toelaat vast te stellen dat de verzoekster een syndroom voorstelt van zware anxio-depressiviteit.

Dat zelfs indien de ernst als dusdanig niet opgegeven is, het mogelijk is uit het certificaat af te leiden dat de aandoening waaraan Mevrouw K. lijdt zeer ernstig is gezien er bevestigd is dat zij aan een "Staat van zeer zware depressie" lijdt (door ons in het vet gezet);

Dat op dit certificaat ook verschijnt dat de verzoekster zwanger is;

Dat haar zware staat van depressie, een evident gevaar vertegenwoordigt voor het te baren kind, indien ze niet verzorgd wordt;

Dat sinds juni 2010, de zorgen voor mentale gezondheid in Kirghizstan niet meer gegarandeerd zijn, omwille van de zware troebels;

Dat inderdaad, uit een artikel verschenen op internet (stuk 3) van de wereld organisatie voor gezondheid uitkomt dat «heeft een serie nieuwe projecten in stand moeten zetten (...) en in het bijzonder spoeddiensten en zorgen voor de mentale gezondheid»;

Dat daarvan uitgaande het niet mogelijk is van te beschouwen dat de gezondheidszorgen in dit geval gezekerd zijn;

Dat een terugkeer naar het land van oorsprong een verergering zou betekenen van de gezondheidstoestand van de verzoekster die zich dan ook niet correct en adequaat zou kunnen doen verzorgen;

Dat de verzoekster de aanvraag 9ter en de documenten waarvan sprake bij haar verhaal voegt;

Dat er dus een klaarblijkelijke vergissing is vanwege de tegenpartij die schijnbaar de documenten die haar onderworpen werden niet correct nagekeken werden;

Aangezien dat de betwiste beslissing zich niet geuit heeft over de medische elementen die haar ter appreciatie voorgelegd werden;

Dat ze geen rekening houdt met de bijzondere situatie van de verzoekster de welke aangepaste zorgen vereist;

Dat het geleverde certificaat door de verzoekster voorgelegd duidelijk de pathologie aangeeft waaraan de verzoekster lijdt, de graad van ernst alsook de nodige aangepaste behandeling;

Aangezien dat daarvan uitgaande, de betwiste beslissing nietig verklaard dient te worden.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het standaard medisch getuigschrift niet werd voorgelegd bij de aanvraag. Er wordt verwezen naar het door verzoekers ingediend medisch getuigschrift gedateerd op 28 januari 2011 dat niet werd opgesteld conform het model vereist door artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet en gepubliceerd in bijlage van het koninklijk besluit van 24 januari 2011.

Verzoekers betogen dat de aanvraag vergezeld was van “*het type van medisch certificaat uitgeschreven door Dr. A.C. op 18.01.2011*” en “*dat dit document zonder betwisting toelaat vast te stellen dat de verzoekster een syndroom voorstelt van zware anxio-depressiviteit*”. Verzoekers gaan echter voorbij aan het concrete motief in de bestreden beslissing, met name dat het ingediende medisch getuigschrift niet conform het model vereist door artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet is opgesteld. Waar verzoekers aldus betogen “*dat zelfs indien de ernst als dusdanig niet opgegeven is, het mogelijk is uit het certificaat af te leiden dat de aandoening waaraan Mevrouw K. lijdt zeer ernstig is gezien er bevestigd is dat zij aan een “Staat van zeer zware depressie” lijdt*”, doen zij geen afbreuk aan het motief in de bestreden beslissing, met name dat de aanvraag onontvankelijk is verklaard omdat het medisch getuigschrift niet conform het voorgeschreven model is opgesteld. In de mate verzoekers menen dat de aanvraag onontvankelijk is verklaard omdat “*er (...) geen melding (is) gemaakt van de ernst van de aandoening van de verzoekster*”, blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat zij van een verkeerde lezing van de motieven uitgaan.

Verzoekers merken terecht op dat verweerder “*zich niet geuit heeft over de medische elementen die haar ter appreciatie voorgelegd werden;*” nu de aanvraag blijkens de bestreden beslissing onontvankelijk is verklaard met toepassing van artikel 9ter, § 3 van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel bepaalt het volgende:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het

kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De medische elementen zijn bijgevolg niet ‘ten gronde’ beoordeeld aangezien de verblijfsaanvraag onontvankelijk is verklaard.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen wordt niet aangetoond nu de motivering in de bestreden beslissing verzoekers toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de beslissing onderbouwen. De motivering is pertinent en draagkrachtig.

Bij gebrek aan een verwijderingsmaatregel maken verzoekers geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk (RvS 5 oktober 2010, nr. 215.574).

Het eerste en enig middel is in de mate dat het ontvankelijk is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN